

פְּרִשֶׁת וַיִּקְרָא

• אֱלֹקִים קוֹרֵא לְמֹשֶׁה וּמוֹסֵר לוֹ אֶת דֵּינֵי הַקְּרָבָנוֹת. גַּם בְּרִגְעַ מִיַּחַד כָּזֶה מֹשֶׁה נִשְׁאַר צָנוּעַ וְעָנּוּ וְאוֹמֵר בְּלִבּוֹ שְׂאֵלוֹ הֲיֵה אֱלֹקִים מְדַבֵּר עִם אָדָם אַחֵר, הֲיֵה זֶה מַגִּיעַ לְמַעְלוֹת גְּבוּהוֹת מִשְׁלוֹ. לְכֵן הָאוֹת אַ בְּמִלָּה "וַיִּקְרָא" קִטְנָה, רִמּוֹז לְעֲנוּהָ.

• הַתּוֹרָה מְפָרֶטֶת אֶת סוּגֵי הַקְּרָבָנוֹת: עוֹלָה - הַנְּשָׂרֶפֶת כְּלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ. מִנְחָה - קְרָבָנוֹת מִן הַצּוּמָח. לֹא מִמֶּשׁ שְׁנִיץֶל סוּיָה וְתִירָס, אֲלֹא קְרָבָן הָעָשׂוּי מִסֵּלֶת וְשֶׁמֶן. קְרָבָנוֹת שְׁלָמִים - שְׁחֻלְקִים מֵהֶם עוֹלִים עַל הַמִּזְבֵּחַ, חֵלֶק נָתַן לְכוֹהֲנִים, וְחֻלְקִים אַחֵרִים נֶאֱכָלִים עַל־יְדֵי הַבְּעָלִים.

• חֲטָאוֹת: קְרָבָנוֹת שְׂמֵבִיאִים לְכַפֵּר עַל חֲטָאִים בְּשִׁגְגָה, וַיֵּשׁ בָּזֶה כַּמָּה סוּגִים: חֲטָאת הַכוֹהֵן הַמְּשִׁיחַ, חֲטָאת הַצִּבּוֹר, חֲטָאת הַמֶּלֶךְ, חֲטָאת יָחִיד.

• אֲשָׁמוֹת: קְרָבָנוֹת שְׂבָאִים לְכַפֵּר עַל חֲטָאִים בְּזִדּוֹן. אֲשָׁם גִּזְלוֹת, אֲשָׁם מְעִילוֹת, אֲשָׁם תְּלוּי. בְּקִרְיַאת הַתּוֹרָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שִׁמּוֹ לֵב בְּמִיַּחַד לְפָסוּק הַמְּעַנֵּן "אֲשָׁם הוּא אֲשָׁם אֲשָׁם לְהֵשֵׁם".

כבוד לא לוקחים

יש אנשים שגונדחים אל הבימה ורוצים לשבת במקום המכבד ביותר. משה רבנו לא נהג כך. אף-על-פי שהוא אשר בנה את המשכן, ובהחלט היה מגיע לו כל הכבוד, עמד ונחה עד שהקדוש-ברוך הוא יקרא לו - "ויקרא אל משה".

על כך אמרו חכמים: "כל הרוצה אחרי הכבוד - הכבוד בורח ממנו; וכל הבורח מן הכבוד - הכבוד רודף אחריו".
(על-פי מדרש תנחומא תחלת ויקרא)

להתודות ולתקן

עשיתי דבר לא טוב, איך אני מתקן אותי?

בזמן בית המקדש היה האדם צריך להביא קרבן, לכפר על החטא. אבל התורה מדגישה שלא די בהבאת הקרבן, אלא האדם נדרש להתודות על החטא שעשה. אם הביא קרבן ולא התודה על החטא, ולא החליט החלטה תקיפה שלא לחזור עוד על המעשה הזה - הקרבן עצמו לא יכפר עליו. עקר הכפרה הוא על-ידי הודוי והתשובה.

(על-פי רמב"ם, תחלת הלכות תשובה)

קדם כל להיות אדם

לפעמים אדם עלול להתפתות לקחת לעצמו כסף של הזולת, וכשהמצפון מתחיל להציק לו, הוא אומר בלבו: "אתן את הכסף לצדקה".

לכן דיני הקרבנות מתחילים במלה "אדם" - "אדם כי יקריב". הבורא אומר לנו: היו כמו אדם הראשון. כשם שהוא לא גזל דבר מאיש, כך גם אתם אל תביאו קרבנות מן הגזל. אל תעשו מצוות בכסף שגנלקח מאדם אחר שלא כדיון.

(על-פי מדרש תנחומא, פרשת צו, סימן א)

קרבנות עכשו

כיום אין לנו בית מקדש ואין מביאים קרבנות של בעלי חיים, אבל המשמעות הרוחנית והרעיונית של הקרבנות קיימת גם עכשו. את הקרבן לאלקים אנחנו צריכים להביא מתוך עצמנו, מה'בהמה' שבתוכנו.

בכל אחד ואחת מאתנו שוכנות שתי נפשות - נפש אלקית ונפש בהמית. הנפש האלקית מחפשת את האלקים, את הקדשה, את החסד והנתינה. לעומתה, הנפש הבהמית רוצה רק את תענוגות העולם, והיא חושבת רק על עצמה ועל הנאותיה. את הנפש הזאת אנחנו צריכים להעלות לקרבן - שגם היא תתקרב אל הבורא ותאהב לעשות מעשים טובים.

(רבי שניאור זלמן מלאדי. על-פי לטוטי תורה, פרשת ויקרא, דף ב,ב)

לְהֵבִיא לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ אֶלֶף קֶרְבָּנוֹת, וְהִזְהִיר אֶת
הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל שֶׁמִּלְבְּדוֹ לֹא יִקְרִיב בְּאוֹתוֹ יוֹם שׁוֹם
אָדָם אַחֵר.

הָעֶדְר הָעֲנָק שֶׁל הַבְּהֵמוֹת הוֹבֵא לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ
וְהַכֹּהֲנִים הִתְחִילוּ בְּעִבּוּדָהּ. כָּל הַיְהוּדִים יָדְעוּ
שֶׁהַיּוֹם לֹא יוּכַל אֶף אֶחָד לְהִקְרִיב, וְלֹא הֵבִיאוּ
קֶרְבָּנוֹת לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ.

רַק יְהוּדֵי עֲנִי הִתְיַצְּב בַּחֲצַר הַמִּקְדָּשׁ. בְּיָדוֹ הִחֲזִיק
שְׁתֵּי יוֹנִים. "אָנָּה, הִקְרֵב אֶת שְׁתֵּי הַיּוֹנִים שְׁלִי",
בִּקֵּשׁ הָעֲנִי מֵהַכֹּהֵן.

"אֵי־אֶפְשֶׁר", הִשִּׁיב לוֹ הַכֹּהֵן. "הַמֶּלֶךְ צָוָה שֶׁהַיּוֹם
לֹא יִקְרִיב אֶף אֶחָד מִלְבְּדוֹ".

"שְׁמַעְתֶּם מָה צָוָה הַמֶּלֶךְ?"

הַכֹּהֲנִים שָׁעֲבְדוּ בְּבַיִת הַמִּקְדָּשׁ הִזְדַּקְפוּ
וְהִקְשִׁיבוּ. "הַמֶּלֶךְ אֶגְרִיפֶס הוֹדִיעַ שֶׁהַיּוֹם יָבִיא
לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ אֶלֶף קֶרְבָּנוֹת! הוּא צָוָה שֶׁלֹּא
נִקְבַּל הַיּוֹם קֶרְבָּנוֹת מִשׁוֹם אָדָם אַחֵר, אֶלָּא
נִקְרִיב אֶת הַקֶּרְבָּנוֹת שְׁלוֹ בְּלִבְדוֹ!", סִפֵּר אֶחָד
הַכֹּהֲנִים.

"אֶלֶף קֶרְבָּנוֹת! זֶה הַמוֹן!", קָרָאוּ הַכֹּהֲנִים
בְּהִתְפַּעְלוּת.

אֶגְרִיפֶס הָיָה הַמֶּלֶךְ הַיְהוּדִי הָאַחֲרוֹן בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. זֶה הָיָה לְפָנָיו כְּאַלְפִים שָׁנָה, קִדְּם
שֶׁנִּחְרַב בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי. יוֹם אֶחָד הִחְלִיט

בבקר קרא אגריפס לכוהן ושאל אותו: "האם הקרבת אתמול קרבנות נוסף על הקרבנות שלי?"

"אני מבקש את סליחתך, אדוני המלך", השיב הכוהן, "אבל בא אלי אדם עני ובדדו שתי יונים. האיש התחנן שאקריב לו אותן, כי זו הפרנסה שלו. רחמתי עליו ומלאתי את בקשתו".

אמר אגריפס לכוהן: "אם כן, טוב שמלאת את בקשת העני, כי דוקא הקרבן הצנוע שלו התקבל לרצון לפני הבורא".

(על-פי ויקרא כה, פרשה ג, סימן ה)

"אנא, רחם עלי", התחנן העני. "בכל יום אני צד ארבע יונים. שתיים אני מביא הביתה, וזו הארוחה היומית שלי ושל אשתי. את שתי היונים האחרות אני מביא לבית המקדש, ובזכות זה אני מקבל ברכה מן השמים להצליח לצוד מחר ארבע יונים. אם לא תקח ממני את שתי היונים האלה, לא אצליח לצוד יונים, ולא יהיה לנו מה לאכל".

הכוהן רחם על העני. הוא גם חשב בלבו: "לא נורא, הקרבת שתי יונים אינה דורשת הרבה זמן, וזה לא יפריע למלך". לקח הכוהן את היונים והעלה אותן על המזבח.

בלילה חלם המלך אגריפס חלום, ובו אמרו לו: "אל תחשב שאלף הקרבנות שלך חשובים כל-כך בשמים. הקרבן של העני היה חשוב יותר".

